

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Велики дан, велики празник и велика радост, браћо и сестре, данас овде. Велики дан јер сутра празнујемо празник рођења Свете Богородице, оне која је се удостојила да роди Сина Божијега а Спаситеља рода људскога, Господа нашега Исуса Христа. То је почетак нашега спасења како каже тропар: „Рођење твоје Богородице Дјево би почетак је нашега спасења.“

Поред тога, ово је још један изузетан и радостан дан јер у овој нашој пустињи љуљачкој овде, умножава се број оних који се спасавају. Као што и каже у Светој Писму да се први хришћани радоваху када се број оних који се спасавају повећавао. И данас, уочи овога дивнога празника, ми смо поново доживели да је овде у овој малој цркви сусрело се небо и земља. Вечерас овде је присутно цело небо, као што рече једна молитва у овоме дивном чину, да је присутан сам Господ Исус Христос са својом Пресветом Мајком, светим анђелима, светитељима, преподобнима. И они присуствују овоме чему смо и ми вечерас присуствовали, монашењу две нове монахиње у нашем манастиру свете Богородице.

То је велика тајна Божија. Као што рече Свето Писмо: „Ко хоће за мном да иде нека се одрекне себе и узме крст свој и иде за мном!“ И на другом месту: „Ко више воли оца или мајку, брата или сестру или било кога другог него мене, није мене достојан.“ Кроз векове, већ две хиљаде година, ове речи јеванђељске налазиле су одјека у срцима многих пустињака, многих подвижника и подвижница који су остављали свет и све у свету и узимали крст Господњи на своја плећа и ишли за Њим. То су они, браћо и сестре, које Света Црква слави свакога дана у години. То су они чија имена испуњавају календар Православне Цркве. То су они који се за нас моле у Царству

Небескоме пред престолом Божијим, да и ми останемо на ономе путу којим су они прошли, да останемо верни следбеници Господа Христа, светих апостола, светих отаца и верна чеда Цркве Православне.

Ето, и данас у двадесет и првоме веку када у свету царује зло, а увек је царовало, у сваком покољењу, у свакој генерацији људи су говорили да је то најгоре време које проживљавају. А ми, када се сада окренемо на та прошла вереме, ми видимо да су то била благословена времена, чак неке векове називамо златним веком хришћанства као што је био четврти век после Христа, када су пустиње процветале као крин мноштвом оних који су се подвизавали и спасавали у монашком чину. И не само да идемо тако далеко, него кад се сетимо нашег детињства ми видимо да је тада било много више добра него што га има данас, тако нам се чини. А верујте, они који дођу сутра после нас, после двадесет, тридесет, педесет година, они ће са завишћу гледати на наше време и говориће: „Лако је њима било! У њихово време знало се које старији, ко је млађи, ко слуша, ко заповеда, знало се за страх Божији!“ Значи, ово друштво, овај свет напредује али нажалост у негативном смислу јер зло се умножава. Зато је Господ и рекао једном приликом провиђајући будућа времена и крајња времена: „А када дође Син човечји на земљу по други пут, е да ли ће наћи вере на земљи!“ Знао је Господ да ће вера остати али биће је толико мало, биће заиста испуњене Његове речи: „Не бој се мало стадо“, јер тада ће хришћани прави бити у малом броју. Биће мало стадо али ће то бити Црква Бога Живога.

Дакле, и у овоме нашем времену које је испуњено многим искушењима, многим саблазнима, има, хвала Богу, још увек у нашем роду и народу оних младих душа које слушају реч Божју, до чијег срца не само до ушију допиру речи: „Ко хоће за Мном

да иде нека се одрекне себе.“ И многи, многи млади људи, младићи и девојке, остављају свет, остављају своје факултете, остављају своје дипломе, остављају своје каријере и крећу. Куда? Крећу уским трновитим путем који води у Царство Небеско, како је Господ и рекао да тесан је пут и уска врата која воде у Живот Вечни а широк је пут и широка врата која воде у пропаст.

Ето, и ове две сестре вечерас које су пред небом и пред земаљском црквом овде положили своје монашке завете, и оне су оставиле свет, оставиле своје сроднике, своје пријатеље, своје друштво и кренуле да буду слушкиње Господње, да живот свој посвете Богу, Цркви и спасењу своме. Зато се каже: „Да се светли ваша светлост пред људима“, као ове свеће које су оне добиле, „да људи виде ваша добра дела и прославе Оца нашега који је на небесима.“ Чули сте шта су ове две сестре, а и све остале монахиње и монаси у своје време они су полагали те завете, шта су обећали Господу Христу, какве су завете положили. То што су они обећали, и вечерас обећале, није ни мало лако. То човек својим силама и својом снагом сам не може да испуни. Тога су свесне и ове две сестре. Зато су на свако питање одговарале, не онако као што би у свету говориле: „Хоћу! Добро! Могу!“, него: „Да, али само с Божијом помоћи!“ Јер знају оне, знамо и сви ми да без Бога не можемо ни преко прага, како каже наш народ, знају оне да без помоћи Божије не можемо ништа добро учинити. И то је Господ рекао: „Без мене не можете чинити ништа.“ Ништа добро! Без Бога само можемо да грешимо, само можемо зло да чинимо али зна се ако то чинимо шта себи припремамо, какву вечност, какву будућност. Зато, са смирењем ове сестре положили су своје монашке завете. Са великим трудом, молитвом и уз помоћ Божију оне ће се трудити да то испуне, да би Господ када дође да суди живима

и мртвима, њима узвратио не по ономе шта су оне обећале него по ономе шта су од обећаног испуниле.

Што важи за њих, важи, браћо и сестре, и за све нас крштене душе. Јер сви смо ми обећали Богу да ћемо се окренути од дела демонских, ђаволских и да ћемо служити своме Господу. Нека свако од нас изврши смотру над собом и види да ли смо у животу своме ишли по заповестима Божијим, да ли смо живели онако како Бог заповеда и како Света Црква учи или насупрот томе. Ако видимо да смо у било чему грешили, а сигурно је да јесмо, јер каже апостол Петар да праведник на дан греши седам пута а ми обични смртници сигурно много више пута него што је седам, када видимо и сагледамо свој живот и своја дела немојмо да се уплашимо, да паднемо у малодушност, у очајање, него да пригрлимо покајање јер то је лек, то је свелек за сваки грех, за сваку бољку, за сваку страст. Покајање пред Богом и пред духовником - то је оно што чисти нашу душу од сваке прљавштине греховне, од сваке нечистоте духовне и телесне. Ето, браћо и сестре, то је дар овога празника вечерас свима нама овде сабранима. Иако далеко од градова, у пустињи, по овој киши, ви сте дошли овде да присуствујете овоме свечаноме чину монашења и да чујете какав је то монашки пут и куда он води.

Нека би дао Бог молитвама свете Богородице, чије рођење сутра славимо, да благодат Божја буде на овим сестрама које су положили завет свој али и на свима нама да и ми испунимо своје завете, своје назначење, да остваримо циљ нашега живота овде на земљи јер човек је створен и послат у овај свет да би живећи у овоме животу постигао и удостојио себе, припремио себе за житеља Царства Небескога; да би смо сви, цео наш народ православни, када пођемо одавде да би смо се нашли у Царству Христовоме, наследници Вечнога Живота, да тамо и ми са

свима светима славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин!